

1

Το βουητό από τον περιστρεφόμενο τροχό της ρουλέτας ήταν ακόμα στ' αυτιά της όταν έκλεισε μαλακά την πόρτα πίσω της. Ένα μέρος του μυαλού της βρισκόταν ακόμα εκεί πάνω, στο καζίνο, ακούγοντας το κουδούνισμα από τα παγάκια μέσα στα ποτήρια, το πλατάγιασμα από τις μάρκες πάνω στα τραπέζια, το γρήγορο κροτάλισμα των ζαριών που στροβιλίζονταν μέσα στους σκίραφους. Αυτή η ανάμνηση την προστάτευσε για ένα-δυο λεπτά.

Προχώρησε στο δρομάκι και διέσχισε την ανοιχτή καγκελόπορτα. Έστριψε αριστερά κι άρχισε να κατηφορίζει τον λόφο. Υπήρχε ένας φανοστάτης στη στροφή, αλλά το φως του ήταν αχνό μέσα στην πυκνή ομίχλη. Σταγόνες πάχνης είχαν ήδη αρχίσει να αστράφτουν πάνω στη στιλπνή γυαλάδα των απαλών, ανοιχτόχρωμων μαλλιών της και πάνω στις βλεφαρίδες της. Ανοιγόκλεισε γρήγορα τα μάτια της, προσπαθώντας να δει πέρα απ' το σκοτάδι που την τύλιγε σαν πέπλο.

Η ομίχλη είχε σκεπάσει το Σαν Φρανσίσκο από το Κλιφ Χάουζ μέχρι το Φέρι Μπίλντινγκ. Σερνόταν νωθρά κατά μήκος της Μάρκετ Στριτ. Ανασηκωνόταν μέχρι που τύλιγε τον Κόιτ Τάουερ, ψηλά πάνω από την πόλη. Απορροφούσε κάθε φως και ήχο και τα κατάπινε βυθίζοντάς τα σε μια υποβρύχια άβυσσο κενού σκότους.

Τώρα ήταν μόνη.

Ήταν μόνη με τον εαυτό της.

Κοντοστάθηκε για ν' αφουγκραστεί. Αυτό ήταν λάθος. Τώρα δεν ακουγόταν ούτε ο απόηχος των ψηλών τακου-νιών της που χτυπούσαν βιαστικά πάνω στο επικλινές πεζοδρόμιο. Δεν υπήρχε κανένας απολύτως ήχος.

Θα μπορούσε να είναι η μοναδική επιζώσα σε μια νεκρή πόλη... σε έναν νεκρό κόσμο.

Τα χείλη της σφίχτηκαν. Προσάρμοσε καλύτερα το λουρί της τσάντας στον ώμο της, σκούπισε τις σταγόνες της πάχνης από τις βλεφαρίδες της, και ξεκίνησε πάλι να περπατάει. Τώρα περπατούσε πιο βιαστικά, αλλά και με κάποια επιφύλαξη.

Είχε παρκάρει το αυτοκίνητό της πολύ μακριά. Είχε ακόμα δύο τετράγωνα να διανύσει. Τώρα στ' αριστερά της πρέπει να υπήρχε ένα πάρκο, αλλά δεν μπορούσε να το δει. Δεν μπορούσε να δει τίποτα πέρα από ένα μικρό κομμάτι του πεζοδρομίου που γυάλιζε μπροστά της, και το αχνό, μουντό φως απ' τους φανοστάτες. Καθετί άλλο ήταν χαμένο μέσα στις απόκρυφες, κενές πτυχώσεις των πέπλων της νύχτας.

Ήταν λάθος να είναι μόνη. Ήταν πάντα λάθος να είναι μόνη.

Παρ' όλα αυτά, κάτι αναδέυτηκε βαθιά μέσα της με μια παράξενα ένοχη απόλαυση, λες και με κάποιον τρόπο έβλεπε και καλωσόριζε τον θάνατο που ξεπρόβαλε μέσα απ' την ομίχλη με αιφνίδια, εκρηκτική βιαιότητα.

Το δυνατό χέρι κατέβηκε κι έσφιξε το στόμα της μελανιάζοντάς το. Σαν χορευτές σε εφιάλτη, δυο φιγούρες, σφαιρίζοντας μαζί, απομακρύνθηκαν παραπατώντας από τον δρόμο και χώθηκαν στα πιο βαθιά σκοτάδια του πάρκου.

Το άλλο δυνατό χέρι σηκώθηκε, βαστώντας κάτι τραχύ και σκληρό. Και κατέβηκε χτυπώντας σαν σφυρί.

Ακούστηκε ένας ήχος.

Έπειτα ακολούθησε σιωπή. Ύστερα ένα γρήγορο, αδύναμο ξύσιμο, και άναψε ένα σπύρτο που φώτισε χαμηλά.

Εκείνη ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα, κοιτάζοντας τυφλά την ομίχλη, με χείλη μισάνοιχτα. Δίπλα στο κεφάλι της βρισκόταν πεταμένη μια πέτρα, αρκετά μικρή για να χωράει μέσα σε μια χούφτα, αρκετά μεγάλη για να σκοτώσει. Η αιχμηρή της μύτη γυάλιζε.

Πάνω στα χορτάρια κειτόταν η τσάντα της, εκεί όπου είχε πέσει. Ένας αναπτήρας είχε γλιστρήσει από το άνοιγμά της, και καθώς το σπύρτο έσβηνε, το κόκκινο φως του φώτισε τα αρχικά που ήταν διακοσμημένα με μπριγιάν στο πλάι του αναπτήρα: Ε.Π.

Τα πετράδια λαμπάδιασαν σαν φωτιά μέσα στην ομίχλη. Το σπύρτο έσβησε.

2

Ο Γκρέι τεντώθηκε στην πολυθρόνα του γραφείου του, νιώθοντας τον πόνο στην πλάτη του. Ήταν ένας ψηλός, αδύνατος άντρας, με κάπως ανάκατα κόκκινα μαλλιά και μια ανέμελη άνεση στις κινήσεις του. Αλλά αυτό δεν θα κρατούσε για πολύ, σκέφτηκε σκυθρωπός, αν δεν κατάφερνε να στριμώξει λίγη άσκηση στο υπερφορτωμένο του πρόγραμμα. Για κάποιον που του άρεσε πολύ το γκολφ και το κολύμπι, ήταν εκπληκτικό το πόσο λίγο χρόνο είχε για οποιοδήποτε από τα δύο.

Οι ήχοι του Σαν Φρανσίσκο έφταναν πνιχτοί μέσα στο γραφείο, μια υπενθύμιση στους ασθενείς του Γκρέι για την ύπαρξη του έξω κόσμου, όπου έπρεπε τελικά να ζήσουν. Η κόρνα ενός πλοίου ήχησε πένθιμα μέσα στο απόβραδο.

Ο Γκρέι κοίταξε το ρολόι στο χέρι του. Ήταν σχεδόν επτά. Είχε χρόνο για ένα σχετικά γρήγορο δείπνο πριν από τη συνεδρίαση. Άνοιξε ένα συρτάρι του γραφείου του, έβγαλε το χειρόγραφο της ομιλίας που θα έδινε απόψε, το δίπλωσε και το έβαλε στην εσωτερική τσέπη του παλτού του. Λίγο λίγο το μυαλό του ξεκόλλαγε από τη δουλειά και τα προβλήματα της ημέρας, και άρχιζε να επικεντρώνεται στο βραδινό του πρόγραμμα. Αναρωτιόταν τι υποδοχή θα είχε η ομιλία του. Η ψυχιατρική εταιρία που συνεδρίαζε απόψε ήταν μια από τις πιο σημαντικές και επέλεγε πολύ

προσεκτικά τους επισκέπτες εισηγητές της. Ο Γκρέι ήλπιζε για το καλύτερο.

Άνοιξε την πόρτα, έσβησε τα φώτα και βγήκε στον προθάλαμο. Τότε είδε τον άντρα που περίμενε.

Πρόβλημα, σκέφτηκε αυτόματα.

Δεν ήξερε γιατί. Ωστόσο το απόκρυφο, μυστικό, ευαίσθητο κομμάτι του νου μπορεί να αντιδράει σε σήματα που δεν είναι κατανοητά στο συνειδητό, και ο Γκρέι το γνώριζε καλά αυτό. Κοίταξε τον άντρα αναζητώντας την πηγή εκείνης της προειδοποίησης.

Δεν υπήρχε τίποτα ασυνήθιστο. Ο Γκρέι είδε έναν στιβαρό άντρα με τούντ κουστούμι· ήταν ξανθός με ανοιχτά γαλάζια μάτια και η ηλικία του θα μπορούσε να είναι γύρω στα τριάντα. Μέχρι στιγμής, ένας συνηθισμένος άντρας.

Ωστόσο υπήρχε κάτι πάνω του που ήταν ανεπαίσθητα λάθος.

Ένας τέτοιος άντρας θα ήταν συνήθως ροδοκόκκινος· αυτός ήταν χλομός. Τα νύχια του ήταν κομμένα προσεκτικά, αλλά ασυνήθιστα κοντά, σαν να τα είχε φάει και μετά τα είχε λιμάρει. Ο αριστερός του καρπός είχε ένα λευκό σημάδι, εκεί όπου θα έπρεπε να υπάρχει ένα ρολόι. Μύριζε έντονα καπνό. Και για κάποιο λόγο η μυρωδιά αυτή ήταν λάθος. Σαν να ανήκε σε κάποιον άλλον.

Τα μικροπράγματα είναι συνήθως τα πιο σημαντικά.

Υπήρχε όμως κάτι λιγότερο απτό που έστειλε εκείνο το προειδοποιητικό σήμα στον Γκρέι και τον έκανε να ανατριχιάσει. Αυτή η αντίδραση του ήταν γνώριμη. Πάντα τον καταλάμβανε απρόσμενα και ήταν πάντα η ίδια οξεία αίσθηση μπροστά στο αφύσικο. Παρ' όλα αυτά, η αιτία θα μπορούσε να είναι ένα από δεκάδες ή εκατοντάδες διαφορετικά πράγματα.

Έτσι, είπε απλά: «Εμένα περιμένετε;»

Ο άντρας κοίταξε πέρα από τον Γκρέι τις δύο εσωτερικές πόρτες. Η μία έγραφε *Μάικλ Γκρέι* η άλλη, *Δόκτωρ Νείθαν Έλντερ*. Ήταν ένα διαμέρισμα δύο γραφείων, που ο Γκρέι το μοιραζόταν με τον δόκτορα Έλντερ, έναν παθολόγο. Η συστέγαση ήταν αποδοτική, αφού η γενική ιατρική και η ψυχοθεραπεία βρίσκονται σε στενή συνεργασία.

«Είστε ο Γκρέι – ο ψυχαναλυτής;» ρώτησε ο άντρας.

«Μάλιστα», είπε ο Γκρέι.

«Το όνομά μου είναι Ντιουν. Χάουαρντ Ντιουν».

«Μου φάνηκε ότι αναγνώρισα τη φωνή σας. Όμως το ραβδού μας δεν ήταν για τις τέσσερις;»

«Λυπάμαι», είπε ο Ντιουν. «Το ρολόι μου... το έχω δώσει για επιδιόρθωση. Έχασα την αίσθηση του χρόνου».

«Κατάλαβα», είπε ο Γκρέι. «Τότε μήπως μπορούμε να το κανονίσουμε για αύριο;»

«Θα βρίσκομαι εκτός πόλης για περίπου μια βδομάδα», είπε βιαστικά ο Ντιουν. «Αν απόψε είστε απασχολημένος, θα σας τηλεφωνήσω όταν επιστρέψω».

«Θέλετε να το κάνουμε έτσι;» ρώτησε ο Γκρέι.

«Αν είστε απασχολημένος», είπε ο Ντιουν και σηκώθηκε. Βρισκόταν σε εγρήγορση. Ο Γκρέι κατάλαβε ότι η επόμενη του κίνηση θα ήταν ν' ανοίξει την πόρτα και να φύγει. Και τώρα η ανεπαίσθητα αφύσικη συμπεριφορά του άντρα έγινε καπνός, λες και δεν είχε υπάρξει ποτέ. Η αίσθηση της διστακτικότητας εξαφανίστηκε. Ο Ντιουν έδειχνε ανακουφισμένος. Ο Γκρέι ήξερε γιατί. Έψαχνε μια δικαιολογία για να φύγει. Μέχρι να τη βρει, ήταν αγχωμένος.

Αλλά γιατί χρειαζόταν δικαιολογία για να φύγει;

Δεν θέλει να μου μιλήσει, σκέφτηκε ο Γκρέι. Φοβάται. Ωστόσο χρειάζεται την άδειά μου για να φύγει. Ή μήπως δεν πρόκειται πράγματι για άδεια; Πώς φαντάζω στα μάτια του;

Έπειτα, για μια στιγμή, κοίταξε μέσα από τα μάτια του Χάουαρντ Ντιουν τον ψηλό, κοκκινομάλλη άντρα που ήταν ο Μάικλ Γκρέι – ο οποίος ήταν πάρα πολύ απασχολημένος για να δώσει σ' έναν ασθενή τη βοήθεια που είχε ανάγκη. Για μια στιγμή σκέφτηκε με το μυαλό του Ντιουν και αισθάνθηκε με τα συναισθήματα του Ντιουν. Σ' εκείνο το στάδιο ήταν μια εικασία, τίποτα παραπάνω. Τουλάχιστον όμως αυτή η εικασία βασιζόταν πάνω σε μια ζωτική παραδοχή: *Ο Ντιουν είχε δίκιο*. Στον άγνωστο διανοητικό κόσμο του Ντιουν υπήρχε μόνο μία πραγματικότητα που μπορούσε να γίνει αποδεκτή από τον ψυχαναλυτή, καθώς αναζητούσε μια απάντηση. Ήταν η πραγματικότητα του Ντιουν. Έτσι ο Γκρέι, μέσα σ' αυτήν την αναζήτηση, παραμέρισε τον εαυτό του και παραχώρησε την αρχική αποδοχή, όπως επιβάλλεται.

Δεν πήρε πολύ χρόνο. Και ο Γκρέι έμαθε ελάχιστα. Αλλά η ανεπαίσθητη προειδοποιητική ανατριχίλα διέτρεξε πάλι τη ραχοκοκαλιά του. Ένωθε πιο σίγουρος από ποτέ ότι μπροστά του υπήρχε ένα πρόβλημα.

Σκέφτηκε τη συνεδρίαση και ένωσε το χειρόγραφο της ομιλίας του να θροΐζει στην τσέπη του καθώς ανέπνεε. Εντάξει. Θα έχανε το δείπνο του. Θα έκανε μια εξαίρεση. Γιατί αν δεν την έκανε ήξερε ότι αργότερα θα το μετάνιωνε.

Ο Ντιουν είχε ήδη στραφεί προς την εξώπορτα.

«Δεν είμαι τόσο απασχολημένος, κύριε Ντιουν», είπε ο Γκρέι.

Ο Ντιουν κοκάλωσε επιτόπου. Υπήρχε κάτι σαν πανικός στην απότομη ακινησία του. Έπειτα το βλέμμα του γλίστρησε πέρα από τον Γκρέι και είπε: «Δεν θέλω να σας χαλάσω τα σχέδια».

«Είναι λίγο μετά τις επτά», είπε ο Γκρέι. «Μπορώ να σας αφιερώσω περίπου μισή ώρα για απόψε. Θέλετε;»

«Θα πάρει παραπάνω από μισή ώρα».

«Πολύ παραπάνω», συμφώνησε ο Γκρέι. «Σε καμία περίπτωση δεν θα μπορούσαμε να ολοκληρώσουμε το έργο μας απόψε. Μπορούμε ωστόσο να κάνουμε μια αρχή, αν θέλετε».

Ο Ντιουν κάτι μουρμούρισε. Παρ' όλα αυτά, στράφηκε προς την εσωτερική πόρτα και ο Γκρέι τον προσπέρασε για να του την ανοίξει, ανάβοντας ξανά όλα τα φώτα. Έκανε στην άκρη και άφησε τον Ντιουν να μπει πρώτος. Έπειτα τον ακολούθησε και, όταν έκλεισε την πόρτα, οι ήχοι της πόλης χαμήλωσαν σε ένα μουρμουρητό.

«Καθίστε», είπε ο Γκρέι. Ο Ντιουν έριξε μια ματιά προς τον καναπέ που βρισκόταν μπροστά στον τοίχο.

«Φαντάστηκα ότι θα θέλατε να ξαπλώσω», είπε.

«Ίσως αργότερα. Προς τι η βιασύνη;»

Ο Ντιουν κάθισε. Το ίδιο και ο Γκρέι. Ο ψυχαναλυτής περίμενε. Ο Ντιουν έβγαλε μια πίπα κι ένα σακουλάκι με καπνό και ροκάνισε τον χρόνο του γεμίζοντας και ανάβοντας την πίπα του. Καθώς το έκανε, ο Γκρέι κατάλαβε γιατί η έντονη μυρωδιά του καπνού τού είχε φανεί λάθος. Ο Ντιουν απεχθανόταν τον καπνό της πίπας. Ήταν ξεκάθαρο από τον τρόπο που κάπνιζε.

Ο Γκρέι περίμενε.

Ο Ντιουν κοίταξε προσεκτικά το γραφείο τριγύρω. Ήταν ένα απρόσωπο δωμάτιο. Υπήρχαν μερικά κάδρα σ' έναν τοίχο, μια βιβλιοθήκη με μια λάμπα κι ένα μπρούτζινο αγαλματάκι ενός σάτυρου στην κορυφή της, ένα μικρό τραπεζάκι όπου βρισκόταν ένα βάζο με λουλούδια και το αντίγραφο μιας αιγυπτιακής γάτας, που καθόταν σε επιφυλακή λες

και παρακολουθούσε τον μπρούτζινο σάτυρο. Πίσω από το γραφείο υπήρχε ένας μεταλλικός φοριαμός. Αυτά ήταν όλα, εκτός από τον καναπέ.

Στο τέλος ο Ντιουν κοίταξε τον Γκρέι.

«Τι ώρα είναι;» ρώτησε.

«Γιατί;»

«Θα καθυστερήσετε στη συνεδρίασή σας», είπε ο Ντιουν. «Καλύτερα να το ομολογήσω. Διάβασα για το γεγονός στη σημερινή εφημερίδα. Γι' αυτό άργησα να έρθω».

Ο Γκρέι έπνιξε ένα χαμόγελο.

«Θα πρέπει να είχατε σοβαρό λόγο», είπε ουδέτερα.

Ο Ντιουν αιφνιδιάστηκε. Όποια αντίδραση κι αν περίμενε, σίγουρα δεν ήταν αυτή η αδιάφορη προσέγγιση.

Δοκίμασε ξανά.

«Το ρολόι μου δεν είχε κανένα πρόβλημα. Το έχω στην τσέπη μου. Επίτηδες καθυστέρησα να έρθω. Για να αποφύγω να σας μιλήσω».

«Όμως τελικά ήρθατε. Αργήσατε επίτηδες, αλλά μπορούσατε να μην έρθετε καθόλου αν δεν θέλατε. Γιατί;»

Μετά από μια παύση, ο Ντιουν είπε χαμηλόφωνα: «Αυτό δεν μπορώ να σας το πω».

«Δεν χρειάζεται να μου πείτε τίποτα που δεν θέλετε», είπε ο Γκρέι. Παρατήρησε τον Ντιουν να ακουμπάει την πίπα του, που είχε σβήσει, στο τασάκι δίπλα στην πολυθρόνα του. Έπειτα ο Γκρέι του πρότεινε ένα πακέτο τσιγάρα.

«Θέλετε ένα απ' αυτά;» ρώτησε.

Ο Ντιουν πήρε ένα τσιγάρο, το άναψε και το κάπνισε σιωπηλά. Στο τέλος, κούνησε το κεφάλι του σχεδόν βίαια.

«Δεν μπορώ να πω τίποτα», είπε στον ψυχαναλυτή. «Θέλω, αλλά δεν μπορώ να σκεφτώ. Δεν ξέρω πώς να ξεκινήσω».

«Αυτό είναι φυσιολογικό», είπε ο Γκρέι. «Για κανέναν δεν είναι εύκολο να μιλάει σε έναν άγνωστο. Γι' αυτό συνήθως ξεκινάω κάνοντας ερωτήσεις».

«Δεν ξέρω αν μπορώ να τις απαντήσω», είπε ο Ντιουν. «Μέχρι τώρα έχω ήδη επισκεφτεί τέσσερις ανθρώπους, και μία συνεδρία ήταν ήδη αρκετή. Είναι τρομερά δύσκολο να μιλάς γι' αυτά τα πράγματα».

«Τι πιστεύετε ότι θα έκανα αν μιλούσατε γι' αυτά τα πράγματα;»

Ο Ντιουν έγλειψε τα χείλη του.

Σχεδόν χωρίς να ακουστεί καθόλου, είπε: «Θα με κλείνατε μέσα».

«Πού;»

«Ξέρετε τι εννοώ. Σε ψυχιατρείο.»

«Έχετε εγκλειστεί ποτέ;»

«Και βέβαια όχι!» πετάχτηκε ο Ντιουν. «Είμαι...» Σώπασε.

Ο Γκρέι έγειρε πίσω κι έκανε ένα κυκλάκι με τον καπνό του τσιγάρου του.

«Αναρωτιέμαι αν κάποιος σας κοροϊδεύει», είπε σκεπτικός. «Ξέρετε, συνήθως είναι πολύ πιο δύσκολο να μπεις στο ψυχιατρείο παρά να βγεις».

«Δεν ξέρετε τον Σαμ. Τον γαμπρό μου. Έχει ήδη βάλει τη γυναίκα μου να υπογράψει την αίτηση του εγκλεισμού μου. Πρόκειται για σκευωρία. Είμαι αρκετά λογικός. Αλλά με πιέζουν να μπω σε άσυλο. Τώρα, εσείς, τι στο διάολο μπορείτε να κάνετε γι' αυτό;»

«Δεν μπορώ να σας πω», είπε ο Γκρέι.

«Βλέπετε», είπε ο Ντιουν, «*τώρα* είμαι λογικός. Αλλά δεν θα άντεχα να με κλείσουν μέσα. Αυτό είναι ένα... το μοναδικό πράγμα που φοβάμαι. Αν με κλείσουν μέσα, δεν θα παραμείνω λογικός για πολύ. Πραγματικά δεν υπάρχει τίπο-

τα που μπορείτε να κάνετε. Δεν μπορείτε να με κουράρετε μέσα σ' ένα άσυλο, έτσι δεν είναι;»

«Καμιά φορά το κάνω κι αυτό», είπε ο Γκρέι.

«Όμως αυτό το μέρος είναι μακριά, στο Λος Άντζελες», είπε ο Ντιουν βιαστικά. «Ένα ιδιωτικό ψυχιατρείο. Τι λέτε γι' αυτό;» Ήταν έτοιμος να σηκωθεί και να φύγει. Αυτό ήθελε.

Ο Γκρέι δεν είπε τίποτα.

Ο Ντιουν στράφηκε να κοιτάξει τον ψυχαναλυτή. Υπήρχε μια πρόκληση στο βλέμμα του.

«Τι μπορείτε να κάνετε για μένα;» ρώτησε. «Αν υποθέσουμε ότι είμαι τρελός;»

«Η ψυχική ασθένεια πρέπει να διαγνωσθεί, όπως η σωματική ασθένεια», είπε ο Γκρέι. «Θα πρέπει να γνωρίζω αρκετά πράγματα για σας προτού μπορέσω να απαντήσω στην ερώτησή σας. Αυτή τη στιγμή, δεν ξέρω. Δεν έχουμε πολύ χρόνο ακόμα, επομένως ας πούμε ότι θα σας κάνω κάποιες ερωτήσεις. Εντάξει;»

«...Εντάξει».

«Πόσων ετών είστε;»

«Τριάντα τεσσάρων».

«Έχετε κάνει τσεκάπ τελευταία;»

«Τον περασμένο μήνα», είπε ο Ντιουν. «Σωματικά είμαι εντάξει».

«Τι δουλειά κάνετε;»

«Διαφημιστής».

«Τι θα κάνετε μόλις βγείτε απ' αυτό το δωμάτιο;»

Ο Ντιουν άνοιξε το στόμα του και το έκλεισε. Έπειτα είπε θυμωμένος: «Θα ψαρέψω ένα κορίτσι σε κάποιο μπαρ και θα της την πέσω».

Ο ψυχαναλυτής χαμογέλασε.

«Εντάξει», είπε. «Φοβάμαι ότι τώρα πρέπει να σταματήσουμε. Αλλά πρέπει να σας κάνω πολύ περισσότερες ερωτήσεις».

«Μπορείτε να με αναλάβετε;»

«Δεν το ξέρω ακόμα», επανέλαβε ο Γκρέι. «Αρχικά θα πρέπει να συλλέξω αρκετές πληροφορίες για να μπορέσω να αποφασίσω αν η ψυχανάλυση θα σας ωφελήσει. Πρώτα γίνεται η διάγνωση. Το πρόβλημά σας μπορεί να είναι ψυχολογικό, σωματικό ή κοινωνικό. Απ' όσο καταλαβαίνω, μάλλον ο γαμπρός σας χρειάζεται ψυχανάλυση και όχι εσείς».

Ο Ντιουν έδειξε ξαφνιασμένος.

«Αν όμως υποθέσουμε ότι εγώ θα χρειαστώ ψυχανάλυση;» ρώτησε.

«Θα σας πω τη γνώμη μου και μπορείτε να αποφασίσετε μόνος σας», είπε ο Γκρέι. «Τώρα... πότε θέλετε να ξανάρθετε;»

«Αύριο;»

«Δεν θα λείψετε από την πόλη;»

«Όχι», είπε ο Ντιουν, με μια απόμακρη πρόκληση στη φωνή του.

«Τότε, τι θα λέγατε για τις τέσσερις;»

Αυτό όμως ήταν πολύ συγκεκριμένο. Ο Ντιουν δίστασε.

«Εντάξει», είπε τελικά και σηκώθηκε. Το ίδιο έκανε και ο Γκρέι.

«Στις τέσσερις», επανέλαβε ο ψυχαναλυτής. «Αντίο».

«Αντίο», είπε ο Ντιουν ανοίγοντας την πόρτα. Αλλά στο κατώφλι, στράφηκε απότομα.

«Αν υποθέσουμε ότι σας έλεγα πως διέπραξα φόνο;» ρώτησε.

«Μπορούμε να το συζητήσουμε αύριο», είπε ο Γκρέι ήρεμα.

Ο Ντιουν δίστασε. Έπειτα είπε επιθετικά: «Αμφιβάλλω αν θα εμφανιστώ». Έκανε στροφή επιτόπου και διέσχισε τον προθάλαμο. Έπειτα άνοιξε με βία την εξώπορτα και βγήκε.

Ο ψυχαναλυτής πήρε την πίπα του Ντιουν από το τασάκι και την ακούμπησε πάνω στο γραφείο του. Ο Ντιουν θα ξαναρχόταν. Ίσως, αυτή τη στιγμή, δεν είχε σκοπό να ξανάρθει. Ωστόσο, κάτω απ' τον φόβο και τον θυμό που αναστάτωναν καταγιστικά την επιφάνεια του νου του, υπήρχαν οι βαθιές, ισχυρές δυνάμεις που στην πραγματικότητα όριζαν τις πράξεις του. Κάτι από τα σκοτεινά βάθη εκείνου του απόκρυφου μέρους, σαν κρατούμενος κλειδωμένος σ' ένα μαύρο μπουντρούμι, είχε ζητήσει τη βοήθεια του Γκρέι. Και είχε αρχίσει να δέχεται βοήθεια. Η πίπα ήταν ένα σύμβολο. «Θα επιστρέψω», έμοιαζε να λέει για τον ιδιοκτήτη της. «Άφησα εδώ ένα κομμάτι μου. Έτσι θα χρειαστεί να επιστρέψω».